

HỒI THỨ BẢY MƯƠI

TỪ VĂN ĐÁ BẠI NGŨ PHƯƠNG GIÁO CHỦ

Từ Văn bóp tay mạnh, thiếu niên áo gấm lên như con thú điên cuồng. Xương vai gầy gãy nát trán gầy toát ra những giọt mồ hôi chảy xuống. Da mặt hắc co rúm lại biến thành hình thù quái gở, mắt hắc lộ ra vừa khủng khiếp vừa oán hờn. Từ Văn lại hỏi :

- Người có chịu dẫn đường không?

Thiếu niên áo ấm run lên cất giọng cực kỳ thê thảm đáp :

- Địa Ngục thư sinh! Người sẽ bị trả oán đau đớn gấp mười.

Từ Văn khịt mũi một tiếng rồi đáp :

- Cái đó không can hệ gì đến người.

Thiếu niên áo gấm lặng thinh không nói gì nữa. Từ Văn lại quát :

- Có nói hay không thì bảo?

Thiếu niên áo gấm vẫn không mở miệng. Từ Văn không nổi sát khí gấm lên :

- Người không chịu thì có kẻ khác chịu, vậy người yên tâm mà chết đừng trách ta thủ đoạn tàn độc nhé.

Giữa lúc ấy mười mấy bóng người xuất hiện từ bốn mặt tám phương tiến lại, tên nào cũng võ phục áo gấm tay cầm trường kiếm. Từ Văn nhác trông đã biết ngay toàn là cấm y vệ sĩ. Tiếp theo một người mặc áo cẩm bào mặt thối trông rất uy mãnh tiến gần đến trước mặt Từ Văn trầm giọng nói :

- Buông tha gã ra!

Từ Văn gương cặp mắt hung dữ lên nhìn người mặc áo cẩm bào nói :

- Cách xưng hô các hạ thế nào đây?

Người mặc áo cẩm bào đáp :

- Bản tòa là Ngũ Phương giáo chủ.

Lập tức bầu máu nóng của Từ Văn sôi lên sùng sục, những tia sáng xanh lè trong mắt chàng chiếu ra chói lọi, lập tức chàng vung tay lên một cái...

Tiếng thét như xé bầu không khí làm đình tai nhức óc tên Ngũ Phương sứ giả bị bắn ra ngoài năm trượng đập vào núi đá lập tức chết liền.

Ngũ Phương giáo chủ quát :

- Từ Văn! Người thực là điên khùng quá đời.

Mắt Từ Văn sáng rực như hai bó đuốc chiếu thẳng vào mặt Ngũ Phương giáo chủ, chàng muốn nhìn kỹ tên bạn đồ của sư môn xem tướng mạo thế nào mà là một nhân vật nham hiểm tàn độc đến vậy. Hồi lâu từ kẽ răng chàng rít lên một câu hỏi :

- Tôn tính đại danh của các hạ là gì?

Ngũ Phương giáo chủ cười khanh khách đáp :

- Tiểu tử! Người không đáng hỏi ta đâu.

Từ Văn ngấm nghĩ một chút rồi nói :

- Các hạ đến vừa khéo, chúng ta hãy nói đến chuyện ơn oán tư nhân trước...

Ngũ Phương giáo chủ ngắt lời :

- Sao? Lại có tư thù công oán khác nhau ư?

- Đúng thế!

- Tư cừu thế nào người hãy nói cho bản tòa nghe.

- Có phải vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo là do các hạ gây ra không?

- Bản tòa đã sai người truyền ngôn, việc đó người kiếm Vệ Đạo Hội chủ mà hỏi.

Từ Văn lại hỏi :

- Lời nói từ miệng một vị Giáo chủ như các hạ thốt ra có thể tin được chăng?

- Dĩ nhiên!

- Vậy thì tại sao gia mẫu lại bị lọt vào tay các hạ?

Ngũ Phương giáo chủ ngần ngừ một chút rồi đáp :

- Muốn mưu đồ bá nghiệp trên chốn giang hồ chỉ cốt sao cho đạt được mục đích chẳng cần lựa chọn thủ đoạn, về điểm này bản tòa không cần phải giải thích với người.

- Lời đáp của các hạ chưa làm cho tại hạ đầy đủ thỏa mãn...

Ngũ Phương giáo chủ đáp bằng giọng rất khinh miệt :

- Đó là câu chuyện con nít của người.

- Thế thì việc sát hại Tam Chỉ mỗi mỗi cướp Thiên Đài Ma Cơ đem đi là vì lẽ gì?

Ngũ Phương giáo chủ hững hờ đáp :

- Cũng vì lý do như trên.

Từ Văn nghiêng răng nói :

- Bây giờ xin các hạ hãy tha người ra.

Ngũ Phương giáo chủ cười đáp :

- Người tưởng dễ thế ư?

Từ Văn lại nổi sát khí lớn tiếng quát :

- Các hạ phải tha mới xong, bằng không thì...

Ngũ Phương giáo chủ hỏi ngay :

- Không thì làm sao?

- Cả Ngũ Phương giáo sẽ bị chết hết dù là con gà con chó cũng chẳng còn.

Câu này của chàng chứa đầy sát khí khiến người nghe không rét mà run. Ngũ Phương giáo chủ hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Lời nói cuồng vọng của người hăm dọa bản tòa thế nào được.

Từ Văn đã muốn ra tay nhưng chàng lại nghĩ vì còn nhiều điều cần biết rõ nhất là vụ hai bên là truyền nhân hai đời của bản môn. Nếu không theo đủ lý lẽ mà hành động thì không xong được, lửa giận bốc lên ngùn ngụt chàng nghiêng răng hỏi :

- Các hạ không tha người thật chẳng?

- Trừ phi người lấy được thủ cấp của vợ chồng Thượng Quan Hoành đem tới đây đánh đổi.

- Nếu không thì sao?

- Giết hai mạng người trong con mắt bản tòa chẳng khác gì dí chết hai con kiến.

Từ Văn run lên :

- Các hạ... không còn nhân tính nữa..

- Nếu còn bàn đến nhân tính thì bản tòa chẳng còn sống được đến ngày nay.

- Các hạ khéo lắm, muốn mượn tay bản nhân để trừ một mối họa tâm phúc cho mình phải không?

- Tùy người giải thích thế nào cũng được.

- Các hạ tự tin bữa nay còn sống được ư?

Ngũ Phương giáo chủ cười rồi nói :

- Tự tin lắm chứ! Chắc cả trăm phần trăm.

Lúc này bóng tịch dương đã lặn nửa bầu trời rán lên đỏ ối khiến cho đầu non biến thành toàn một màu hồng, màu hồng này vào lúc huỳnh hôn lại càng đỏ tươi như huyết. Bao nhiêu cảm y vệ sĩ đều đứng ngay như gỗ, trường kiếm của chúng đều có rán chiều chiếu vào hiện lên những dây màu đỏ không trường bao phủ một làn sát khí khủng khiếp.

Từ Văn nghiêng răng ken két mắt chàng trợn ngược cơ hồ rách cả mí mắt ra, chàng dần giọng :

- Bây giờ hãy tạm gác món gia cừu, chúng ta hãy bàn chuyện gia sự.

Ngũ Phương giáo chủ hững hờ nói :

- Việc gì mà gia sự?

Từ Văn hỏi lại :

- Trong địa lao tại Phân đàn Yên Sư đã xảy vụ công án về lão gia họ Ngũ, các hạ không phủ nhận chứ?

Ngũ Phương giáo chủ bỗng lùi lại ba bước mắt chiếu ra những tia hàn quang run lên đáp :

- Sao người lại nói là gia sự?

- Phải rồi! Chính là gia sự.

- Người nói thế là nghĩa làm sao?

- Các hạ thừa nhận là hành vi của mình rồi chứ?

Ngũ Phương giáo chủ chỉ hừ một tiếng chứ không trả lời, Từ Văn lại nói tiếp :

- Các hạ hãy triệt thoái bọn thủ hạ đi đã.

- Tại sao vậy?

- Vì đã là gia pháp thì dĩ nhiên không để người ngoài can dự vào được.

Ngũ Phương giáo chủ lại lùi thêm bước nữa lạnh lùng hỏi :

- Từ Văn! Người được lão thất phu họ Ngũ cho biết điều gì hay thế?

Từ Văn quát lên :

- Các hạ dám vũ nhục đến bậc tôn trưởng trong nhà ư?

Ngũ Phương giáo chủ lạnh lùng đáp :

- Cái đó chẳng có gì đáng gọi là dám với không dám..

Từ Văn lại giục :

- Các hạ hãy triệt thoái thủ hạ đi.

Ngũ Phương giáo chủ ồm ờ :

- Chẳng cần.

- Nhưng tại hạ cho là cần.

Ngũ Phương giáo chủ hừ một tiếng rồi đáp :

- Người không đáng đâu.

Từ Văn tức như vỡ mặt. Vạn Độc môn đã nghiêm cấm không được tiết lộ bất cứ điều gì với ai. Thế mà hiện giờ bao nhiêu giáo đồ của Ngũ Phương giáo hiện diện tại trường khiến chàng không thể nói những điều cần nói muốn làm gì cũng không dám làm. Ngũ Phương giáo chủ có thái độ khinh bỉ chẳng coi môn qui vào đâu khiến chàng muốn nhin cũng không nhin nổi chàng rít chặt hai hàm răng lại nói :

- Các hạ muốn tại hạ phải động thủ chăng?

Ngũ Phương giáo chủ hỏi :

- Người chưa nói rõ ý tứ hai chữ gia sự là nghĩa làm sao?

Từ Văn xằng giọng nói :

- Các hạ hãy ra lệnh cho bọn thủ hạ rút lui đi đã.

- Bản tòa đã bảo là không cần rồi mà.

- Nếu vậy thì tại hạ phải làm việc thay các hạ..

Chàng chưa dứt lời đã nhảy phóng vào đám đông, Ngũ Phương giáo chủ quát lên:

- Người dám ngang tàng thế ư?

Rồi lão nhảy xổ về phía Từ Văn.

Mấy tiếng “oẹ oẹ” vang lên ba tên cấm vệ đứng ở phía trước bị té nhào. Đồng thời Ngũ Phương giáo chủ cũng phóng chưởng, chưởng lực hùng mạnh dường như lay non dốc biển áo ạt xô ra chụp lấy Từ Văn. Từ Văn xoay tay lại phải phản kích nhưng

chàng bị hất lùi lại sau hai bước. Ngũ Phương giáo chủ bật lên tràng cười quái gở quát:

- Thằng lỏi kia! Bản tòa mà không giết được ngươi thì thế không làm người nữa.

Hắn phóng song chưởng ra một luồng cương khí âm âm xô tới, Từ Văn chấn động tâm thần vì loại cương khí này đụng vào vật cứng đến đâu cũng bị đập tan. Đây là tinh hoa về chưởng lực. Vân Trung Tiên Tử và Thống Thiển hòa thượng cũng luyện được loại cương khí thất truyền này. Công lực của Ngũ Phương giáo chủ mà so với Thống Thiển hòa thượng thì hẳn còn cao thâm hơn nhiều còn so với Vân Trung Tiên Tử dường như ngang nhau. Trong lòng tính vậy Từ Văn đột nhiên vận huyền công của bản môn đến mười hai thành công lực vung ra đón đỡ.

“Sầm” một tiếng khủng khiếp! Cây gỗ cở đứt, đá núi tung bay kinh lực rít lên trong vòng ba trượng, những tên cầm y vệ sĩ tên nào cũng ngã lăn mặt mũi xám ngắt tinh thần giao động.

Cả Từ Văn và Ngũ Phương giáo chủ đều lùi lại ba bước, hồi hợp kinh thế hãi tục này hai bên ở vào thế quân bình. Hai người liên vận động nội lực đứng nhìn nhau, Ngũ Phương giáo chủ cất tiếng run run hỏi :

- Từ Văn! Mới nửa năm nay mà ngươi đã tiến được một bước dài chắc ngươi đã gặp kỳ tích gì phải không?

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Cái đó không can dự gì đến các hạ.

Từ Văn hoài bão mục đích thanh lý môn hộ để hoàn thành di mệnh của sư tổ rồi sẽ cứu thoát mẫu thân cùng người yêu để kết liễu mối thù riêng. Ngũ Phương giáo chủ đã quyết ý trừ diệt cho bằng được kẻ thù thứ nhất này. Nhấn thân hai bên dường như đã nhìn rõ ý niệm của đối phương, nào căm hận, nào sát khí khiến người ta không rét mà run.

Bọn vệ sĩ đứng bàng quang cũng hoang mang vô cùng mồ hôi nhỏ giọt.

Từ Văn cùng Ngũ Phương giáo chủ bỗng biến thành hai pho tượng đá không nói nửa lời cũng không cử động. Bầu không khí trong trường cơ hồ ngưng kết lại khiến người ta cơ hồ nghẹt thở.

Vàng thái dương đã thu về hết vùng rán đỏ cuối cùng để nhường chỗ cho màn đêm từ từ buông xuống.

Đây là cuộc tỷ đấu định lực hể bên nào tinh thần bị lung lay một chút là đối phương liền ra chiêu trí mạng, sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà hai bên đều toát mồ hôi trán. Sau cùng Từ Văn không nhẫn nại được nữa vì chàng tự biết sức mình không đủ kéo dài cuộc tỷ thí này. Chàng quát lên một tiếng kinh tâm động phách rồi phóng ra chiêu “Độc Thủ nhất thức” đồng thời Ngũ Phương giáo chủ cũng ra một chiêu lợi hại tuyệt luân. Đây là cách đánh liều mạng hai bên chỉ công chứ không thủ bóng người gần vào rồi lại xa hai người cùng bật lên tiếng rên nhỏ nhẹ. Bóng người lại tiến gần vào nhau Từ Văn ra chiêu “Độc Thủ nhị thức” chưởng lực đụng nhau nổ lên âm âm cả hai đối thủ đều loạng choạng mấy bước miệng ứa máu tươi.

Bao nhiêu người có mặt tại trường đều kinh hồn bạt vía, Từ Văn quát lên một tiếng :

- Nằm ra!

Đồng thời chàng phóng chiêu “Độc Thủ tam thức” đây là một chiêu sát thủ tối hậu phải phát huy toàn bộ công lực nếu chiêu này mà không thắng địch là hết đường. Ngũ Phương giáo chủ rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lăn ra.

Những tiếng la hoảng vang động cả một vùng, bao nhiêu cảm y vệ sĩ ủa cả vào những làn kiếm quang giao nhau dệt thành một tấm lưới ánh sáng xanh lè. Từ Văn gầm lên một tiếng thật to vung phóng chưởng chàng phóng rất lẹ vào tấm lưới kiếm quang.

Huỵch! Huỵch! Mấy tiếng liền bốn tên vệ sĩ ngã lăn xuống đất ngoài ra những tên kia sợ hết hồn thể công bị dừng lại. Ngũ Phương giáo chủ lão đảo người đi phải gắng gượng mới đứng lên được nhưng đứng lão đảo không vững hần cố sức la :

- Các ngươi hãy lui đi.

Bọn vệ sĩ còn lại được lệnh tối tấp bước lui ra xa. Từ Văn đảo mắt lên nhìn bất giác chàng bật tiếng la :

- Té ra là lão!

Chiếc khăn trên đầu Ngũ Phương giáo chủ bị rớt xuống hần nghiêng đầu đi để lộ ra một vết sẹo như đập vào mắt. Hần chính là “Khách qua đường” mà cũng chính là người giả mạo Thất Tinh bảo chúa định giết Từ Văn ngày trước, kẻ cướp Phật Tâm mà chạy cũng chính là hần.

Từ Văn thật không ngờ Ngũ Phương giáo chủ một nhân vật khủng khiếp lại chính là Khách qua đường mà chàng đã gặp mấy lần. Công lực của Khách qua đường ngày trước so với Ngũ Phương giáo chủ ngày nay thành hần hai người chứ không phải một, phải chăng đây là kết quả từ khi lão lấy được Phật Tâm. Còn chân tướng đối phương thế nào, lai lịch ra sao vẫn ở trong bí mật.

Ban đầu Khách qua đường ngấm ngấm tiếp thụ sự sai khiến của người khác, về sau hần nói còn có chủ nhân. Những câu quỷ quyết đó đều là giả dối thế thì cả lúc lão cải trang làm hần tử mặt đen giữ chức Tổng tuần hội Vệ Đạo cũng là đều giả dối không còn nghi ngờ gì nữa. Vụ bí mật này đã được phanh phui ra được một nửa thế mà từ đây đến lúc điều tra ra được chân tướng hần hãy còn xa lắm.

Từ Văn cất bước tiến về phía trước Ngũ Phương giáo chủ quát :

- Không được nhúc nhích!

Từ Văn bất giác dừng bước lại lau vết máu trên môi nói :

- Ta lại ra lệnh cho lão một lần nữa là hãy bảo bọn thuộc hạ rút lui không thì ta đánh chết hết chẳng còn một mống.

Ngũ Phương giáo chủ nói :

- Bản tòa chắc ngươi không dám thế.

- Tại sao lại không dám?

- Vì mẫu thân người là Lan Ngọc Trân và người yêu của người là Thiên Đài Ma Cơ sống chết là ở trong tay bản tòa.

Từ Văn nghiêng răng nói :

- Chính người lão còn chưa giữ được thì đừng hòng có cơ hội tàn ác nữa.

Ngũ Phương giáo chủ cất giọng âm trầm nói :

- Bản tòa đã xếp đặt đầu vào đấy. Nếu sau khi mặt trời lặn chừng nửa giờ mà không có kim lệnh của bản tòa thì Lan Ngọc Trân cùng Thiên Đài Ma Cơ sẽ bị xử tội lăng trì. Bây giờ sắp đến nơi rồi.

Từ Văn đôi mắt trợn ngược cơ hồ toé máu chàng băng mình lại, ra tay..

Chàng chỉ định kiềm chế Ngũ Phương giáo chủ là hết mọi vấn đề đều được giải quyết ngay. Nhưng Ngũ Phương giáo chủ không phải hạng tầm thường dĩ nhiên hấn đã đề phòng, chưa dứt lời hấn đã băng mình vọt vào trong khu rừng rậm nhanh như quỷ mị. Động tác của hai bên tưởng chừng như phát ra cùng một lúc Từ Văn nhảy xổ vào khoảng không chàng quát lên một tiếng vọt theo vào trong rừng.

Đêm đã tối ở trong rừng lại càng tối hơn giờ bàn tay không trông rõ ngón, mục lực của Từ Văn tuy đặc biệt hơn người nhưng không phải lúc ban ngày thì cũng chẳng thể nào nhìn ra được, bóng Ngũ Phương giáo chủ chỉ trong chớp mắt đã mất hút. Một thanh âm từ đằng xa vọng lại :

- Tiểu tử! Người đừng quên lời ước lấy thủ cấp đem đến đổi lấy con tin ra.

Đây là Ngũ Phương giáo chủ dùng phép truyền âm để Từ Văn không biết đầu mà mò. Khi nào Từ Văn nhìn được cái tức này, chàng như người phát điên nhảy xổ về phía phát ra thanh âm nhưng cây rừng dày đặc khiến chàng nhọc công vô ích.

Rừng cây này đã thấp xuống rồi lại đến một trái núi khác Từ Văn chạy lui chạy tới quá nửa đêm mà chẳng thấy gì. Chàng chắc rằng nơi Ngũ Phương giáo chủ thiết lập Tổng đà cực kỳ bí ẩn sức một người không thể tìm khắp mọi chỗ được. Bao nhiêu mối phần nộ căm hờn nổi lên như sóng cồn trong đầu óc chàng mà chàng vô kế khả thi.

Từ Văn tìm một khối đá lớn ngồi xuống lắng lặng suy nghĩ :

- Mẫu thân cùng Thiên Đài Ma Cơ còn được tạm thời an toàn vì Ngũ Phương giáo chủ đã đưa ra điều kiện lấy thủ cấp vợ chồng Thượng Quan Hoàn làm vật trao đổi. Mục đích của đối phương tuy chưa rõ rệt nhưng hiển nhiên hấn mượn đao giết người vậy ngoài mối lo căn bản hai người bị bắt làm con tin chưa đến nỗi bị hạ sát ngay.

Chàng tự hỏi :

- Ta có nên thực hành điều kiện ấy để cứu thoát mẫu thân và Thiên Đài Ma Cơ không? Thực ra giữa vợ chồng Thượng Quan Hoàn và ta có mối thâm cừu nhưng thù oán là việc riêng ta đâu thể hành động trái võ đạo, nhất là ta hiện thời ở ngôi chủ môn chí tôn của Vạn Độc môn. Nếu không theo điều ước mà thi hành thì còn cách nào khác? Vấn đề quan trọng nhất là ở nơi Ngũ Phương giáo chủ vì hấn là nghịch đồ của bản môn, sư thái tổ đã ban nghiêm lệnh, tổ sư đã để lại di ngôn nếu ta còn hơi thở cũng phải thi hành, có lý đâu ta lại khuất phục làm theo sở nguyện của hấn thì còn ra thế nào?

Chàng lại tự hỏi :

- Ta học được độc công từ phụ thân ta truyền lại mà độc công của phụ thân bắt nguồn từ Độc kinh. Ngũ Phương giáo chủ cũng có được Độc kinh vậy giữa phụ thân và Ngũ Phương giáo chủ có mối liên quan như thế nào?

Từ Văn không tự chủ được nữa lại nghĩ đến chuyện phụ thân bỏ vợ Diêu Thủ tiên sinh thu lưu đại mẫu chàng là Không Cốc Lan Tô Viên mà đại mẫu cảm hận phụ thân thấu xương. Theo lời lão Tú sĩ thì phụ thân và Diêu Thủ tiên sinh cùng đi một đường. Diêu Thủ tiên sinh đã ưng chịu giải đáp những điều bí mật cho chàng hay, cứ thế mà đoán chắc Diêu Thủ tiên sinh chắc biết rõ những điều ngoắt ngoáy bên trong.

Chàng lại nghĩ :

- Lúc ban đầu việc cướp Thạch Phật, Diêu Thủ tiên sinh và Thất Tinh cố nhân cùng đi một đường. Thất Tinh cố nhân đã toan giết mình rồi hấn và phụ thân đều bị hại trên đường Khai Phong. Song người ngoài lại đồn đại phụ thân hãy còn sống ở nhân gian, nói đi nói lại thì Diêu Thủ tiên sinh cũng là một tay quan hệ trong vụ này.

Trong lòng nghĩ vậy chàng hận mình không thể tìm ngay được Diêu Thủ tiên sinh mà hỏi cho ra gốc ngọn. Theo lời Hoàng Minh thì gã không hiểu lão đi về phương nào, lão cố ý né tránh chàng hay là...

Từ Văn giờ lương khô ra ăn rồi ngồi chờ sáng. Trời sáng rồi Từ Văn không cam tâm bỏ đi, chàng nghĩ tới mẫu thân cùng người yêu bị bắt đi bụng bảo dạ :

- Ta thật uống là có võ công hơn đời mà chẳng thể cứu thoát được mẫu thân cùng người yêu thoát khỏi tay bọn ma đầu.

Bất giác chàng tuôn đôi hàng lệ lòng đau như dao cắt.

Chàng tiếp tục xục tìm rộng mãi phạm vi ra, chàng tin rằng sào huyệt Ngũ Phương giáo chủ chẳng thể ở xa hơn ngoài mười dặm. Nếu không thế thì tình trạng xảy ra trong đêm qua sao lại gần trong gang tấc.

Một ngày một đêm qua, lại một ngày qua mà Từ Văn chẳng tìm ra manh mối chi hết. Tính chàng vốn quật cường mà bữa nay thấy chán nản chàng tự hỏi :

- Mình đã rút dây động rừng mà lại như kẻ đui mù sờ lân, địch ở trong bóng tối mà mình ở ngoài ánh sáng liệu có thể thu lượm được kết quả nào không? Ta có nên cùng Hoàng Minh thương lượng tìm kế hoạch khác nữa hay không?

Thế rồi Từ Văn ở vào tình trạng phần nộ không thể nhịn được nhưng không biết làm thế nào, chàng định rời khỏi núi Tung Sơn chạy về thành Nhữ Châu.

o0o